ПРОКЛЯТЕ МІСТО

КЕЙТ ҐОЛДЕН

КЕЙТ ҐОЛДЕН

Прокляте місто

Cursed City

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Cursed City, Kate Golden.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Над Астерою заходить сонце, а я помираю.

— Це про вашого брата... — Мій голос хрипить від крові, що збирається в роті. Дікон, увесь велетенський і демонічний, майже два метри на зріст, тягне мене крізь бруд і сніг і жбурляє в свій клуб. Я важко приземляюсь, і все тіло верещить від болю. Ще один напад кашлю, і на відполірованій бетонній підлозі «Гарячкового сну» бризкає криваве місиво.

Баз заходить слідом за Діконом, мовчазний і грізний, мов тінь, темне волосся скорботно звисає йому на обличчя. Він дивиться на мене насторожено: фіалкові очі метушаться між моїм зім'ятим, тремтячим тілом і його страхітливим босом. Хлопчакуватий бармен перехиляється через стійку з цікавістю, ікла випирають із рота від вигляду моєї крові. Елегантна смаглява акробатка підводить голову від розминки на піднятому подіумі, де стоїть діджейське обладнання.

— Говори, — наказує Дікон. Його блідий погляд прикипає до обпеченої плоті моєї спини, туди, де я ношу найсмертоносніше закляття з усіх відомих людству.

— Кубло... — Легені потріскують на кожне слово. — Коли Рід...

— Що це за шум? — Коли я повертаюсь на голос, бачу Варда, вродливого бармена-перевертня, якого я зустріла тиждень тому: він виходить із розхитуваних дверей за стійкою. У руках

у нього рушник і пляшка джину. Його земляно-зелені очі розширюються, щойно він мене бачить. — Білосніжко?

Дікон його ігнорує. — Що сталося з моїм братом, Вів'єн?

Вард випростується, залишає пляшку й рушник на стійці й підходить до Дікона.

— Він на доках, — хриплю я. — Фінн, син Верховного тана, тримає його. Прошу, вони його... — Я знову заходжусь кашлем. Тьмяне світло, грецькі колони й склепінчаста стеля кружляють навколо мене. — Вони його вб'ють.

З Дікона вивергається прокльон, і звук прокочується клубом, як землетрус. Попри всі мої зусилля, я стискаюсь від люті, що хвилями йде від його широких плечей і суворої щелепи. — Вилікуйте її, — наказує він. Я не певна, до кого він говорить, бо мій зір розпався на спалахи й плями. Коли я більше не можу тримати себе, я осідаю на підлогу.

Перш ніж свідомість мене полишає, мене підхоплюють крижані руки. З ледь відчутного гулу під шкірою я знаю, що це девіант, але я надто виснажена, щоб вириватись.

— Нікого з Кубла сьогодні не впускати, — гарчить Дікон. — Доки ми не повернемось. І ніхто ні слова про це за межами цих стін, ясно? — Тихе бурмотіння згоди. — І заради Христа, — гаркає Дікон тому, хто мене тримає. Баз, думаю, судячи з вампірського холоду його шкіри. — Не дай їй стекти кров'ю по всьому лаунжу.

На цьому дві пари ніг виходять надвір, і величезні вхідні двері зачиняються з жахливим *гуркотом*.

— Вони його врятують? — Мені байдуже, що станеться зі мною. Але Рід, *але Рід*...

Я не чую відповіді База. Лише гуркіт мого розпачливого серцебиття, мерехтливе тремтіння сирабракса під шкірою й тихе

бух-бух клубної музики. Щось тепле й мокре торкається моїх губ, і безкрайня порожнеча поглинає мене цілком.

*

Я прокидаюсь, як від грому. Різко сідаю, хапаючи ротом повітря, стискаючи груди, вражена тим, що я ціла й дихаю. Крізь темряву мені потрібна секунда, щоб збагнути, де я: сиджу на застеленому ліжку, у кімнаті, освітленій міськими вогнями крізь м'яко задрапероване вікно. Якась розкішна гостьова кімната в клубі «Гарячковий сон».

Тоді накочується біль. Підступне пульсування вздовж хребта. Ніби я спала навскоси, але впродовж доброї половини тисячоліття. Я намагаюсь розім'яти шию й спину, але марно. Власне, мабуть, роблю лише гірше.

А потім спогади...

Рід. Побите, закривавлене тіло. Багряні кігті виставлені, вже в крапельках нутрощів. Він стоїть проти Фінна та його людей, щоб у мене був шанс вижити. Щоб у Пенні був шанс вижити.

«*Час мені заплатити за мої гріхи*». Так він мені сказав. З тим виразом в очах. Прийняття. Самопожертва. Ніби його смерть буде чесним обміном за те, що він просто *є*...

Якщо він помер за мене, якщо він помер, вважаючи, що *заслужив*...

Від розпачу мене можна розірвати надвоє.

Але я заганяю його глибоко, в якийсь запечатаний коридор душі. Рід живий. Він мусить бути живим. Дікон могутніший за будь-якого демона, якого я знала: мати таку силу й ніколи не вступити до Кубла? Взяти стільки душ мисливців, що він може їх *чути за запахом*? І хоч я вже сповзала в непритомність, я знаю, що бачила на його обличчі справжню лють, коли сказа-

ла, що Кубло тримає його брата. Я мушу вірити, що він скористається цією люттю з толком. Що приведе Ріда додому.

Думка про те, з ким Діконові доведеться зіткнутись, із Верховним таном і його садистом-сином, перетворює біль у моїй спині на щось інше. Наполегливий заряд. Достатній, щоб я зіскочила з ліжка, наче мене підштовхнули, а паніка досі тремтить у серці.

Рід, Рід, Рід...

Я силою змушую себе не думати про його бурхливі, глибокі, як море, сині очі, а зосередитись на своїх босих ногах і на тому, як вони тиснуться в дерев'яну підлогу. Роблю заспокійливий вдих і гадаю, куди поділися мої черевики. У кімнаті пахне свіжою білизною й гвоздикою. Тумбочка скромна: лише ваза з білими трояндами, дерев'яний годинник, що показує хибний час, і дві свічки, які догорають у гладких скляних підсвічниках. Я оглядаю диван, письмовий стіл і мерехтливе місто за вікном. Місяця майже не видно на небі.

Новий місяць, єдиний час, коли Верховний тан може скористатись курильницею, викраденою з «Віндзора», і захиститись від божевілля сирабракса, минув. Серце підступає до горла. До наступного в них є місяць. Місяць, щоб вистежити мене. Дівчину-еона, що носить у своєму тілі диявольську волю Верховного тана.

Я притлумлюю шалене бажання тікати, триматись якомога далі від Кубла. Я нікуди не піду, поки Дікон не повернеться з Рідом.

У ванній я вмикаю верхнє світло й відхитуюсь, мов вампір на сонці. Притушивши його, я нарешті можу розглянути своє відображення...

Не в найкращій формі було б применшенням року. Я явно втратила багато крові. Я блідіша, ніж зазвичай, а це означає:

практично прозора. Але блідість і мішки під очима, навіть липке від крові волосся ніщо порівняно з мішаниною напівзагоєних синців, порізів, рубців і свіжих шрамів по всьому тілу. Дивно, що я не мертва. Дікон Грейвгарт, мабуть, тримає на службі просто чудового лікаря.

Я дивлюсь у власні очі, щоб підготуватись до того, що далі. Сірі, як вовча шерсть, думаю я. Такого вони кольору. Сірі хижака. Сірі раннього ранку без жодного проблиску сонця. Сірі стерви, яка ледь не вмерла, але не вмерла і не така марнославна, щоб їй було начхати на те, що вона зараз побачить.

Обережно повертаюсь і розглядаю шкіру під порваною майкою. Попри всі мої зусилля загартуватись, дихання вилітає з легенів. Один довгий, зубчастий шрам, мов дорога, прорубана у скелі, розтинає спину від вузла в основі шиї аж до куприка. Рожева плоть кольору недостиглого плоду. Він болить при дотику, а коли я напружуюсь, щоб роздивитись ближче, мені здається, що я бачу, як слабко пульсують під шкірою вени.

— Це якось по-крутому, — каже несміливий голос. Девіант, повідомляють мої еонські чуття.

Я розвертаюсь, руки вже тягнуться до кинджалів, перш ніж я усвідомлюю, що вони більше не прив'язані до мене.

— Де мої кинджали? — питаю я. — Дікон повернувся? Де Рід?

Девіант у дверях спальні: менший, м'якощокий чоловік, той охочий до крові вампір з-за стійки. Він зачиняє двері й піднімає руки в універсальному знаку *я з миром*. — Олень ще не повернувся. Твої кинджали в База. Він не хотів, щоб ти прокинулась, обпившись його крові, і почала нарізати всіх, як мандоліною. — Вампір дістає мій мобільний і махає ним мені. — Мені лише наказали принести тобі це.

Баз дав мені свою кров? Щоб мене вилікувати? Бридота. Але це пояснює, чому зяюча рана на моїй спині вже стала шрамом. І чому я жива, гадаю. — Ти копався в моєму телефоні?

Вампір знизує плечима. — Наказ Оленя. Треба було переконатись, що твої лімантріанські володарі не їдуть сюди.

Цікаво, чи знає цей вампір, що коли б я покликала на допомогу Гаркер, ніхто б не прийшов. Що Старійшини, найвищий керівний орган Лімантріанського ордену, мають суворі, загадкові правила щодо того, щоб дозволяти Діконові та його клубу стояти. Правила, які я збираюсь або зрозуміти, або знищити, коли врятую Ріда. І себе.

Ще менш зрозуміло, чому Кубло залишає Дікона в спокої. Я вивчаю шию вампіра переді мною, щоб підтвердити те, що вже знаю: ніхто з девіантів-барменів, охоронців чи танцюристів Дікона не носить на шиї клейма Кубла, і все ж, за словами Ріда, це місце в безпеці від лабетів Верховного тана.

Власне, цього вампіра нещодавно обернули. Я мала б зрозуміти це, щойно в нього вискочили ікла від вигляду моєї крові, як у прищавого підлітка, що надто збудився на уроці здоров'я. Загрози майже ніякої. Якщо Дікон не тримає армію висококваліфікованих убивць, щоб відганяти Кубло, чому воно тримається осторонь? Ще одне питання, на яке треба відповісти, коли я триматиму Ріда в обіймах.

Музика пульсує під ногами на низькому рівні. Цікаво, як високо ми, якщо я ледь чую суботню юрбу «Гарячкового сну» о... котрій там годині. — Як довго я була без тями?

Новий вампір переступає з ноги на ногу. — Майже четверта ранку.

Лайно. Не добре. Минули години, відколи я тут, а жодного з братів Грейвгартів не видно. Десь глибоко всередині мене тугим вузлом наростає паніка.

Я вихоплюю телефон із руки вампіра й бачу ряд пропущених від мами та Нори, що питають, що сталося у «Віндзорі», чи чула я, що Пенні викрали, що вона тепер знову в нашій квартирі, і щоб я зателефонувала, коли зможу. Є ще повідомлення від Фіони, Пітера, Пенні й Софії.

Я ігнорую їх усі й набираю Ріда. Серце гупає, коли дзвінок іде на голосову пошту. Спробувавши ще двічі з тим самим результатом, я намагаюсь проштовхнутись повз вампіра. Мені потрібні кинджали. Треба дістатись доків. До біса чекання на Дікона. Якщо йому не вдалося, може, я зможу…

— Тихо, тихо, тихо, — каже вампір, заганяючи мене до ліжка, мов вівчарка. — Ти не можеш піти.

Слова, які не варто казати мисливиці, в якої щойно відібрали все: *Ти не можеш піти*.

Я ховаю телефон у кишеню й помічаю свої черевики в узніжжі ліжка. — Дивись.

Але вампір лише притискається спиною до дверей позаду себе. — Не можна, Олень…

— Наказав. Знаю. — Я надіваю один черевик, потім другий. — А я наказую тобі *відійти*, поки ти не побачив власні нутрощі.

Річ не в тому, що я не здужаю цього хлопця. Із кинджалами чи без, нещодавно обернений вамп мені не пара. Проблема в тому, що, попри все, Дікон сьогодні врятував мені життя. І я сподіваюсь, що якимось чином він врятував і життя Ріда. Вбивство одного з його барменів не здається найрозумнішим способом подякувати.

— Я не хочу тебе кривдити, — кажу я, хоча це не зовсім правда. Моя еонська жага крові означає, що я *завжди* хочу кривдити. Його чи будь-якого іншого девіанта, якого зустріну. Але в

межах цієї розмови я маю на увазі те, що кажу. — Мені потрібні мої кинджали й вихід звідси.

Але я, мабуть, усе ще напівмертва, бо коли його очі звужуються й ікла вислизають назовні, я дивуюсь, як могла так повністю хибно прочитати його наміри. Уся поведінка вампіра змінюється, як у вбивці-сюрпризу наприкінці фільму. З горла виривається бридке гарчання. — Не можу тобі цього дозволити.

А потім він замахується на мене.

Якщо щось у цьому житті в мене й є, то це рефлекси. У смерті, у *забутті*, я ловитиму пальцями зоряні частинки ще до того, як вони торкнуться моєї шкіри. Моя рука обвиває кулак вампіра, перш ніж він сам вирішує, куди вдарити.

Чого в мене зараз *немає*, то це повної сили. Вампірська кров лікує рани й травми, але вона не кава. Я була за кілька хвилин від небуття, а це не той передбойовий «Павервейд», який мені потрібен. Сила вампірового удару жбурляє нас обох на пухову ковдру, і я перекочуюсь убік, перш ніж він устигає вліпити мені ще один по щелепі.

— Якого біса? — верещу я, дряпаючись по ліжку. Дікон зберігає мені життя тільки для того, щоб його пішак мене зарізав? Ніколи не зрозумію демонічної логіки. Маючи кілька секунд до того, як вампір загонить мене в кут, я зриваю кремову серпанкову штору, висмикую залізний карниз і розмахую ним, як бейсбольною битою.

— Це мене не вб'є. — Вампір вишкірюється. — Лише *дерево*.

Хизується, ніби я цього не знала? Ніби чекає, що я кину зброю й вхоплюсь за перли? Точно новачок. Я замахуюсь, як відбивач, і луплю його просто по черепу. Усмішка повзе мені на обличчя, коли я чую, як його очі гримлять у голові.

— Блін, — стогне він.

Наступний мій удар лягає не так чисто, і він встигає позадкувати й схопити з антикварного столу позаду себе ніж для листів. Я оглядаю кімнату в пошуках будь-якого дерева, щоб його проштрикнути. Ми обходимо ліжко з балдахіном, як бійці в клітці. Він замахується, мажучи повз мене і втрапляючи в пухову подушку. Пір'я бризкає навсібіч.

— Дікон надто боїться божевілля, щоб самому мене прибрати? — випльовую я. Єдина перевага цього закляття, яке встромив у мене декан Дріскол, це нищівне безумство, що осягає кожного, хто мене вб'є. Ну, і світоруйнівна сила. — Він узагалі пішов за Рідом? — Як я могла бути такою дурною, щоб попросити допомоги в...

— Божевілля? — питає вампір, і ніж для листів досі піднятий. — Тому Кубло тебе шукає?

І тоді момент розкладається в моїй голові по-новому. Я завмираю, і карниз досі піднятий. Він був там, коли Дікон наказав команді нікому не казати про це Кублу. І саме тоді цей свіжий новий вамп побачив нагоду. — Ти хочеш обміняти мене на них. На що?

Зрадник усміхається, ніби він надзвичайно розумний. — Гадаю, вони дадуть мені чималу купу готівки за тебе. Або клеймо, якщо пощастить.

А. Те, на що готові девіанти заради вступу до Кубла. Казка стара як світ. — Хай щастить, — виплюнюю я й одним плавним рухом стрибаю через ліжко, збиваючи його на підлогу. Але він надто легко скидає мене, і я приземляюсь на спину. Сирабракс звивається під шкірою, мов змія з бритвених лез. Я не можу стримати болісного стогону.

Що є смертельною помилкою.

Я підводжу погляд якраз вчасно, щоб побачити, як вампір розуміє, що в мене є вимикач. Довгий, зубчастий, уздовж сере-

дини спини. У його очах палає тріумф, а ікла виблискують у місячному світлі.

Він біжить на мене, і вперше, скільки я пам'ятаю, я мчу *геть* від бійки. Я дряпаюсь до ванної й з усією силою мисливиці намагаюсь рвонути двері між нами. Щоб виграти трохи часу, поки знайду дерево. Але його пальці обхоплюють їх за мить до того, як я встигаю їх зачинити, і ми боремось, стиснувши зуби й хекаючи від натуги, щоб зігнути двері до своєї волі, аж доки вони не стогнуть, не рипають і... не розколюються чітко навпіл.

Я ледве встигаю помітити половину дверей, що висить на погнутих завісах, бо розтрісканими деревом усипана підлога. Маленькі кілки, кожна скалка. Я кидаюсь до товстого уламка...

Але вампір хапає мене впоперек і встромляє нігті в свіжий шрам на моїй спині. Я верещу від нерозведеного болю. — Так, сучко, — гарчить він. — Плач для мене.

Він тягне мене назад до спальні, прямуючи до залізного карниза. У мене немає часу придумати план. Якщо він мене вирубить, я прокинусь у лабетах Фінна. Або, що гірше, Верховного тана. Я ніколи не зможу врятувати Ріда. Мене використають як провідник, щоб розкрити Провалля...

Я падаю на підлогу під звук дерева, що розтинає кістку, плоть і рідину. Залізистий запах свіжої крові лоскоче ніздрі.

Ще переводячи подих, я озираюсь через плече й бачу молодого вампіра на підлозі, з порожніми очима, у калюжі власної крові. У грудях зяє діра, куди дерев'яний годинник влетів наскрізь, як бейсбольний м'яч.

— Як вам така влучність? — пропонує Дікон від дверей. Коли я обертаюсь, щоб витріщитись на нього, ще задихана від жаху й полегшення, він лише знизує плечима. — Зрозуміли? *Вбивча* влучність?

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/cursed-city/